

Bisbe Giménez: “No sé quin interès hi ha en què estiguem tan dividits entre Aragó i Catalunya”

Dm, 25/05/2021 per Catalunya Religió

(Jordi Llisterra / Laura Mor –CR/Lleida) Una tradició no escrita diu que els bisbes de Menorca acaben sent traslladats a Lleida. Després de ser-ne bisbe durant trenta anys va passar amb el bisbe **Ramon Malla**; el 1999, amb el tortosí **Francesc-Xavier Ciuraneta**; el 2008, amb el valencià **Joan Piris** i també amb l'actual bisbe. **Salvador Giménez Valls** (Muro d'Alcoi, 1948), capellà de València, va tenir una dedicació pastoral en la seva diòcesi centrada principalment en l'àmbit educatiu. El 2005 va ser nomenat bisbe auxiliar de València i tres anys després li arriba la responsabilitat d'encarregar-se de Menorca. Finalment el 2015 és destinat a Lleida. Allà s'ha trobat amb el que ell sempre havia anomenat “lío”: el conflicte de les obres de la Franja que està marcant públicament el mandat de tots els bisbes de Lleida. Els bisbes passen, però el conflicte roman.

Aquesta conversa forma part d'un cicle d'[entrevistes amb els bisbes catalans](#).

Per respondre a les conseqüències socials de la pandèmia, la bisbat de Lleida va crear el fons COVID amb aportacions del bisbat, de sacerdots, religiosos i fidels de la diòcesi. Fa unes setmanes ja [van repartir més de 80 mil euros](#) a entitats socials. Quina avaluació en fan?

Doncs molt positiva. Crec que els catòlics sempre estan preocupats pel que fan més -o igualment- que per qui adoren o a qui segueixen. En les reunions sempre hi ha un catòlic o una catòlica que ens diu “i què fem els cristians?”. En el moment més dur de la pandèmia també ho vam fer. Seguint les indicacions del **Papa**, vam proposar als mossens que donessin un mes del seu sou i vam fer un fons obert als mossens i a tots els laics.

Continuarà obert aquest fons?

Sí. Ara farem el mateix. A veure si li donem un nou impuls. Ha anat molt bé perquè ha ajudat al que ja feien les entitats socials cristianes. L'any passat vam aportar també a algunes institucions cristianes del tercer món, com Mans Unides, però aquest any hem decidit que serà per les entitats que estan al costat de la gent d'aquí que pateix o de la gent que venen de temporers.

Sobre l'atenció als temporers, com a bisbat hi ha hagut interlocució amb les institucions?

No n'hi ha massa. Per a mi personalment és una situació un poc estranya. Dic estranya perquè és una cosa que depèn de l'administració pública. Nosaltres podem col·laborar i ajudar, però no tenim tants recursos per a poder solucionar un problema que és greu. Per la fruita venen molts, molts temporers. Podem ajudar amb entitats com Arrels Sant Ignasi o en una parròquia posar [dutxes i un lloc per dormir](#). Però iniciar un procés per solucionar-ho des de l'Església ens és impossible. No tenim gent ni recursos per a això.

M'AGRADA QUE NO HAGI UNA INSTITUCIÓ D'ESGLÉSIA QUE FACI UNA COSA I UNA ALTRA INSTITUCIÓ LA CONTRÀRIA

Càritas és l'entitat diocesana de la caritat de l'Església, però hi ha altres entitats socials. Aquí hi ha 16 entitats que formen una [Xarxa Sociocaritativa](#) de la diòcesi de Lleida. A més de canalitzar les ajudes, dona una imatge de diòcesi cohesionada.

Crec que això també passa en totes les diòcesis, però a Lleida es va crear una xarxa on també hi està integrada Càritas i les institucions vinculades a congregacions religioses, com per exemple, les Llars del Seminari. Els salesians, els mercedaris, els vicencians i alguna parròquia que també hi col·labora. Podem dir que Càritas és més popular perquè està en moltes parròquies. En tots els llocs hi ha un grupet de quatre o sis dones vinculades a alguna institució socio-caritativa. Però la xarxa coordina els criteris de tota la gent d'Església i s'ha de potenciar. Com a bisbe m'agrada que donem una imatge d'unió i uns criteris comuns. És una característica molt bonica de Lleida.

I diu que sempre són dones, les que estan a Càritas?

Crec que passa com amb les catequistes o en les celebracions de les parròquies. Les dones són més nombroses i aguanten moltes iniciatives i projectes. Jo recordo en la meva infantesa el mateix fenomen en la relació femenina-masculina en l'assistència a la parròquia; en general els hòmens no volien aparèixer com a religiosos. Sembla que ha canviat poc. Al nostre país la religiositat ha sigut tradicionalment molt femenina. És una tradició que no ve d'ara.

EL QUE JO VULL ÉS QUE CADA SETMANA TOTES LES COMUNITATS CRISTIANES TINGUIN UNA MISSA

Amb 235.000 habitants, 126 parròquies i uns 50 capellans en actiu, mantenir l'estructura diocesana és sostenible o ja comença a ser molt complicat?

Fins ara és sostenible. És cert que ens ajuden dos grups de capellans d'altres països: quatre de Romania i quatre de Colòmbia. Gràcies a ells podem atendre-ho tot. D'aquí a set o vuit anys serà molt complicat que puguem atendre totes les parròquies. N'hi pot haver unes 30 de pobles molt petits on costarà molt... crec que no podrem. En els últims anys hem enterrat 24 mossens i sols n'he ordenat un. Vol dir que el sector de capellans de 30 a 60 anys pot quedar reduït a unes 15 o 16 persones.

El que jo vull és que cada setmana totes les comunitats cristianes tinguin una missa. Però no puc obligar a un capellà de cinc pobles que el dissabte o el diumenge celebri cinc eucaristies. Hem de buscar com a criteri celebrar la missa dominical el divendres o el dilluns per veure si podem diversificar el temps i no les persones. Jo vull fer-ne una pedagogia. Prefereixo que tinguin la missa assegurada el divendres a la tarda a que no tinguin missa durant setmanes o mesos.

A mi em preocupa molt la cultura religiosa del nostre poble cristià. Que persones vinculades des de sempre a l'Església puguin dir que els agrada més la missa que "fa" la monja que la missa que fa el rector. Vol dir que la gent no distingeix la celebració de l'Eucaristia d'una celebració de la Paraula o d'una estona de pregària. Aquesta confusió es dona i caldria explicar-ho més i millor. Tu celebres una boda sense missa, però la fas un poquet llarga perquè l'expliques, amb les lectures i cants... i la gent està convençuda que has celebrat una missa. I això vol dir que la cultura del nostre poble cristià és molt reduïda. Ahí no està sols la responsabilitat en el poble cristià, sinó en els pastors que ens ha faltat pedagogia.

Hi ha una qüestió sacramental, però també de presència pastoral, de crear comunitats, d'atendre persones, d'acompanyar-les. Com queda aquest panorama a deu anys vista?

No ho sé. Suposo que descobrirem, que inventarem o que Nostre Senyor nos donarà nous camins. El tema dels sacraments és molt complicat perquè ho tenim reservat per homes en un ministeri ordenat. En canvi, en totes les parròquies hi ha algú que es dedica a fer caritat o a muntar un servei social i està molt diversificat. Mirant al futur, si no se celebra el misteri de Crist, que és el que cohesiona, la resta es dilueixi com la sorra molt ràpidament.

NO OBLIGUEM A NINGÚ QUE CREGUI EN NOSTRE SENYOR, PERÒ SÍ QUE ESTEM TOTS OBLIGATS A ANUNCIAR LA NOSTRA FE

Vol dir que si no hi hauria el perill de convertir-se en una ONG més?

Això pot passar. Als empleats de Càritas sempre els dic el mateix: que no demanem mai a ningú el "carnet d'identitat" per ajudar. Però sí que m'agradaria que els empleats i els voluntaris no tinguin problema en dir perquè fan aquest servei i on

fonamenten les seves conviccions o la seva fe. Com explica el papa Francesc, hi ha dos conceptes, proselitisme i evangelitzar, que es barregen. No fer proselitisme vol dir que no obliguem a ningú que cregui en Nostre Senyor donant-li alguna cosa, però sí que estem tots obligats a anunciar i a ser coherents amb la nostra fe cara als altres. Jo no demano que els empleats o voluntaris de Càritas vinguin tots els diumenges a missa, que també m'agradaria. Demano que quan estan treballant amb la gent que ho necessita que tots sàpiguen que som catòlics i que els mou la fe en Jesucrist.

En aquest context també s'ha de fer un replantejament de la formació dels laics i que tinguin més eines per conduir una comunitat?

La sorpresa que vaig tindre quan vaig arribar a Lleida és que és una diòcesi que s'ha preocupat des de fa molts anys per la formació del laïcat. Hi ha un nivell cultural de laics ben preparats. L'[IREL](#), l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida, ha donat molts títols i ha creat un grup de laics i capellans molt interessats en donar un bon servei cultural i religiós a la gent. Hi ha gent d'Urgell, de Solsona, de l'Aragó... que ha vingut a formar-se aquí. I per la seva vinculació a la universitat tenim un pont amb la cultura. Crec que no ho podem perdre.

TOTS ET DIUEN "SENYOR BISBE", PERÒ A LLEIDA EL TRACTE ÉS MOLT FAMILIAR

Diuen que els bisbes de Lleida sempre són persones properes i bones persones.

No sabeu l'alegria que em doneu dient-ho. En això tinc sort perquè si algú m'ha vingut a protestar mai ha estat contra mi, sinó per alguna activitat no ben presentada i que vol millorar. Ho dic de veres. I és molt d'agrair. Suposo que li passaria el mateix als bisbes anteriors.

Per mi estar aquí em resulta casi igual que a Menorca. És fàcil conèixer la gent. Tots et diuen "senyor bisbe", però el tracte és molt familiar. Fa uns anys Lleida era una diòcesi gran i per uns assumptes de conveniència, entre unes coses i altres, ara s'ha quedat territorialment molt petita. Molt concentrada en habitants al voltant de Lleida amb un nucli que va d'Alcarràs i fins a Maials i Llardecans. I després hi ha com si fora una llonganissa: un pic llarguíssim fins a Pont de Suert i Vilaller.

Quant de temps necessita un bisbe que arriba a una diòcesi per conèixer tot el que s'hi cou?

Jo crec que això no s'acaba mai. I a un sempre li dona la impressió de que no fa tant com Nostre Senyor li demana. Un diu que els bisbes tenien "que dedicar el seu temps completament a les parròquies", un altre als moviments apostòlics o a dimensions específiques de la pastoral... Una de les missions principals del bisbe és parlar, estimar i animar la feina dels mossens. Són els grans col·laboradors. El bisbe ha d'estar proper i caminar i parlar molt amb ells.

EL CANVI DE DIÒCESI D'UN BISBE FUNCIONA SI HI VAS AMB LA CONSCIÈNCIA QUE ÉS PER SEMPRE

Vostè era auxiliar a València, després va anar a Menorca i després va venir aquí, com també va passar amb els bisbe Piris i Ciuraneta. Aquest model de moviment episcopal cada 6 o 7 anys, vostè que l'ha viscut personalment, creu que funciona?

La tradició de l'Església a l'edat mitjana és que a un el nomenaven bisbe i es moria sent bisbe de la mateixa diòcesi. L'estabilitat era total i per sempre. També abans del Concili Vaticà II, hi havia oposicions per a mossens i entraven en la parròquia i podien esperar a morir perquè ningú els llevava la plaça. Ara, s'apliquen més els criteris pastorals per cobrir les diverses tasques parroquials i diocesanes. I als bisbes mos passa el mateix. Des de fa uns anys canviem més sovint del que voldríem de diòcesi en diòcesi.

Jo crec que sí que funciona. Funciona si vaig a un lloc amb la consciència que és per sempre. Això et dona molta tranquil·litat de cor. Si un està pensant en canviar a un lloc millor per aquell famós carrerisme que diu el Papa, això paralitza. És el que et porta a ser una persona que no estiga tranquil·la mai allà on està. A mi m'agrada este sistema si no hi ha més que un servei i una disponibilitat.

Altres bisbes [ens deien](#) que no coneixien gens el lloc on anaven. Això no és problema?

Jo mateix no havia vingut mai a Lleida. Això és una pega gran perquè no és fàcil als 60 o 65 anys obrir una nova etapa a la vida. Això és veritat. Quan el bisbe Piris es queixava del *lío* que tenia a Lleida jo em reia molt. Llavors mai m'imaginava que em tocava participar posteriorment d'eixe *lío*. Em fa vergonya inclús dir-ho: la segregació de la diòcesi de Lleida jo pensava que era dels anys 50 i 60. Quan un bisbe ve, si no té prou paciència i dedica temps a tots els grups, es troba molt abandonat. Ha d'estar sempre intentant descobrir quines intencions i quines preocupacions hi ha en la diòcesi en eixe moment. No parteix de zero ni descobreix la Mediterrània, sinó que hi ha una història molt rica de molta gent que ha estat aquí vivint i predicant.

EM PREOCUPA QUE DUES DIÒCESIS ESTIGUIN ENFRONTADES PER UNS BENS MATERIALS. ÉS UNA BARBARITAT

Anem al *lío*. El bisbe Piris va explicar que, quan el van nomenar, el nunci li va dir que tot el litigi de les obres d'art de la Franja ja estava arreglat. Vostè quan va venir coneixia la magnitud del tema? El nunci li donar alguna indicació?

No. Almenys, en el meu cas. Quan vas a una diòcesi ningú vol marcar-te el camí. El bisbe anterior explica què ha fet i les situacions més singulars a tindre en compte. Això generalment es fa. Vas a la diòcesi nova i vas informant-te a mesura que passa el temps. Les comunitats cristianes en aquest sentit són tan riques que

encara que canviï el pastor no paren, continuen treballant al seu ritme. I el bisbe és el que té que canviar el seu xip per entrar en la dinàmica diocesana.

I el conflicte de les obres d'art com el viu?

Jo l'he viscut molt malament i molt resignadament. Perquè crec que hi ha un problema molt seriós, no de béns -que a mi això ja crec que em preocupa menys-, sinó de relacions. Em preocupa cara a l'exterior que dos bisbes o dues diòcesis estiguin enfrontades per uns béns materials. No m'agradava quan no era bisbe d'aquí i quan ho he viscut encara menys. Jo crec que és una barbaritat. Que la nostra Església, que es diu catòlica, tinga que estar discutint... Catòlica vol dir universal, que no tenim fronteres, no tenim barreres en eixe sentit... Tu te'n vas a missa a un altre bisbat i ningú et diu "vostè és que no pot vindre...".

Ja n'hi ha molts bisbes que em diuen que no pot ser que hagen consentit arribar a aquest extrem. Un tema que ha anat paulatinament pitjor fins a desembocar en un judici civil, havent d'anar jo d'acusat i on vaig ser acusat pel bisbat de Barbastre. Això és el que a mi em deixa molt preocupat.

EL QUE M'OFÈN PROFUNDAMENT QUE ES FACI PASSAR EL BENEMÈRIT BISBE MESSEGUER COM UN LLADRE

El que m'ofèn profundament és que des d'alguna instància eclesial es faci passar el benemèrit bisbe Messeguer com un lladre, com a espoliador. El bisbe Messeguer governà la diòcesi de 1895 a 1904. I no va fer res d'espoliar ni robar a ningú. Va crear un museu per evitar que ningú s'emportara peces, com després va passar amb **Erik el Belga** a Roda d'Isàvena. Eren peces que a finals del segle XIX els capellans pensàvem o que no podrien servir per a res o que eren valuoses però no sabien com guardar. I Messeguer va muntar un museu per conservar-les i per educar els mossens i els seminaristes a estimar l'art i la tradició.

Ho he dit públicament i no tinc un inconvenient en repetir-ho. Messeguer no va fer en contra de ningú. Sempre que puc li tinc que agrair lo que va fer en aquell moment i tinc que reivindicar com la seua figura. El van arribar a proposar com a arquebisbe de Granada. I ara, quan hi ha una reivindicació per part d'alguns sectors i institucions de Barbastre, mai se situa en l'acció de gràcies que li tindrien que donar al bisbe i a la diòcesi de Lleida per guardar-ho.

EL QUE VA FER NUNCIATURA ÉS DEIXAR-HO MORIR, UNA ESPÈCIE DE DILATA

Després de segregar la diòcesi el 1995, els organismes eclesiàstics van disposar que les obres que procedien de la Franja anessin al bisbat de Barbastre. Quan vostè arriba aquí, des d'instàncies eclesials se li torna a demanar que ho faci?

No. No. Quan el cas estava a Roma la diòcesi va presentar papers i hi ha un moment en què diuen que no volen investigar més. Per tant, la decisió inicial de Roma de dividir el patrimoni es manté. Però per la peculiar configuració del museu civil on està la Generalitat, la Paeria i altres institucions, el bisbe no disposa dels béns allí dipositats. Són de la diòcesi, però el bisbe no els pot treure del museu per tornar-los.

L'anterior bisbe i jo creiem que ha de ser nunciatura o Roma la que executi les resolucions de la Santa Seu. El problema ha estat varis anys existent, però el bisbe tampoc pot fer-hi res. Jo crec que el que va fer nunciatura és deixar-ho morir. Alguns pensaven que això era una espècie de *dilata* i que amb el temps tot continuaria com està. Perquè si tots comencem a demanar peces que no són nostres o que venen d'un altre lloc... es pot muntar un caos museístic.

Estant jo aquí de bisbe, el meu germà de Barbastre varies vegades em deia que ho havia de tornar i jo li repetia sempre el mateix. Que jo no tinc la clau. Aleshores ell va recórrer a la justícia civil i ens va denunciar. I per això estem a la via civil i la sentència va obligar a la devolució de les peces. S'ha plantejat un recurs a l'esmentada sentència.

En l'àmbit civil, com a bisbe, aquest tema li ha generat conflicte amb les persones o les institucions de Lleida?

Això és una impressió molt personal meua. Jo crec que quan un està en un lloc determinat, en principi ha d'estimar i defensar lo que la gent té i viu. I en el cas de Lleida la gent estima el seu museu. Jo crec que molta gent no coneixia les peces, però pensava que tot i això era de la diòcesi i era aquí on s'havia de conservar. A la gent d'aquí li ha semblat fatal que s'ho emportessin. Però hi ha prou tranquil·litat. Una acceptació resignada i decidida per totes les institucions que formen el Museu. El bisbe no pot quedar sol davant la seva diòcesi. En eixe sentit jo estic content perquè la reacció de gent de Lleida ha sigut molt serena, sabent que totes les peces estan ja a Barbastre i esperant que una segona instància o el Suprem les torna altra vegada.

JO ESTARÉ SEMPRE AMB LA GENT DE LLEIDA I NO EN EL QUE PENSARÀ O DEIXARÀ DE PENSAR EL CARDENAL OMELLA

Una derivada personal d'aquest tema és si n'han parlat amb el cardenal Omella. Ell va ser un dels bisbes de Barbastre que havia demanat les peces, ara està a la Congregació per als Bisbes de la Santa Seu, és president de la Conferència Episcopal Espanyola... Ell coneix perfectament el tema.

No n'he parlat amb ell per una convicció personal i que jo crec també ve de l'anterior bisbe de Lleida. Aquí hi ha un tema que és molt greu: Barbastre ha volgut presentar-ho com una polèmica entre Aragó i Catalunya, cosa a la que jo m'he negat sempre. Hi ha un conflicte entre una diòcesi que es diu Barbastre i una diòcesi que es diu Lleida, independentment de les comunitats. Jo crec que és un error grandíssim voler enfrontar dues comunitats administrativament distintes. Per això jo sempre he dit als bisbes germans meus catalans que mai no demanaria el seu suport. Així com em molesta que els bisbes d'Aragó diguin que s'ha humiliat el

poble aragonès i tenen de vegades algunes frases frases pròpies del discurs populista.

Sí que és cert que quan s'havien d'entregar les peces, en una reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense vaig informar els bisbes catalans. Però altra vegada sense demanar el seu suport perquè em nego a que tots els bisbes catalans hi siguin, com m'ha sabut greu que el bisbe de Terol o de Saragossa tinga que firmar un escrit contra el bisbe de Lleida. I més en aquest cas que el cardenal Omella, ara a Barcelona, havia impulsat el tema quan era bisbe de Barbastre del 1999 al 2004. Per a mi era un problema afegit.

A Barbastre hi ha molta gent encantada en què es mogui el tema i suposo que al bisbe de Barbastre li passa el que em passa a mi aquí ara, que vol estar al costat de la seua gent. Per això a Omella també li vaig dir que no proposaré mai una moció dels bisbes catalans, perquè no vull deixar-lo a vostè en la gran contradicció de ara dir una cosa quan a Barbastre havia dit la contrària. Nosaltres hem de ser curiosos. Sí que és cert que també els vaig dir a ells que jo estaria amb la gent de Lleida i no en el que pensarà o deixarà de pensar el cardenal Omella, clar.

LES PROVÍNCIES SÓN CREADES EL 1837 I LES NOSTRES DIÒCESIS SÓN MIL·LENÀRIES

Més enllà del tema de l'art, 25 anys després de la segregació de la diòcesi, la ferida està guarida?

Hi ha una ferida. Els mossens la tenen perquè molts havien servit a Fraga o Montsó, els estimen molt i els sap molt greu tot el que ha passat. Jo crec que des del presbiteri de Lleida sempre s'ha interpretat com una decisió errònia. A mi no m'agrada gens dir-ho, però la segregació en aquell moment va ser mal portada. Hi han altres exemples en el territori espanyol semblants al cas de Lleida.

No doni idees...

Però això ho sabem tots i no sols Lleida. Per exemple, el meu poble, Muro d'Alcoi, és de la província d'Alacant i pertany des de sempre a l'arquebisbat de València. No hi ha cap una reivindicació, però tots estem a la Comunitat Valenciana. Però amb el criteri de les províncies el bisbe d'Oriola-Alacant podria demanar eixes parròquies. Estaríem sempre en la permanent discussió de a quin territori pertanyen. Jo no sé perquè l'Església tenim que acomodar-nos als capritxos de la societat civil. Les províncies són creades els anys trenta del segle XIX i les nostres diòcesis són mil·lenàries. Gran part de la província d'Osca pertanyia a la diòcesi de Lleida. I no de fa quinze dies, sinó de 1.150 anys, abans de la presència musulmana. El Principat de Catalunya arribava a terres que actualment són Osca i no passava res. La Corona d'Aragó agrupava totes aquestes terres. La comunitat eclesial té una història molt més antiga i rica que les demarcacions provincials o que les mateixes i comunitats autònomes. I no sé quin interès hi ha en què estiguem tan dividits entre Aragó i Catalunya.

Tornant al litigi de les obres d'art, la meua percepció és que la gent d'aquí ha viscut això tan llarg, que pràcticament no li agrada recordar-ho. El que diu la

comunitat cristiana és que anem endavant, que acomplim el que ens diu Jesucrist i anem a oblidar-nos d'això que significa enfrontament i rancúnies. I això no treu que hi hagi persones cristianes que estimen el patrimoni religiós defensant les peces del Museu.

HEM OPTAT PER LA COMUNIÓ DE LES COMUNITATS CRISTIANES MÉS QUE PER LA DEFENSA D'ALTRES DRETS TOTALMENT LEGÍTIMS

Parlem de la situació general política del país. Els bisbes han estat on havien d'estar?

Cadascú té la seva pròpia opinió i les seves pròpies conviccions. És cert que hi ha un tema drets i que són legítims. La meua opinió personal és que hem de treballar per anunciar el Crist i assolir la comunió al si de la comunitat cristiana, on abunden diversitat de postures front als temes opinables i discutibles. Estic convençut que els bisbes de Catalunya estan més preocupats per les persones que per les idees malgrat que tots sabem que aquestes sostenen o destrossen la nostra convivència.

A Lleida que hi ha els dos sectors de pensament social i polític. Llavors com a bisbe he de pensar si tinc dret a estar defensant una idea o un sector enfrontat a l'altre. O buscar la comunió i la fraternitat de Jesús entre tots i per a tots. Això no és un caprici personal, és la missió que m'ha portat a viure i predicar en aquesta comunitat.

És cert que als bisbes actuals ens han acusat alguna vegada de no ser més bel·ligerants front als drets d'algunes persones que estan tancades o que estan fora de Catalunya. Però no hem fet una defensa expressa d'això. Sí que en algun comunicat hem dit que estem amb tot aquell qui pateix, però no hem anat més enllà.

Però si la jerarquia de l'Església no pogués parlar de temes els qual hi ha divisió d'opinions en el món catòlic potser no podria parlar de gairebé res...

Poso un exemple que ha passat les darreres setmanes. I una mostra de com el que diu la premsa de Catalunya és radicalment distint del que diu la premsa del resta d'Espanya. El tema de la vacunació de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil ha estat un tema molt important per a la resta d'Espanya i aquí no apareix. Per la resta d'Espanya és una discriminació que aquestes persones no estiguessin vacunades igual que els Mossos. Els bisbes tenim que dir que no estem d'acord en això que fa la Generalitat? O ho tenim que callar com hem callat? O quan un capellà posa l'estelada en el campanar que aquí no és problema, per la resta d'Espanya és un motiu de divisió. I els bisbes moltes vegades hem callat o hem dit poca cosa. I quan en el 2017 molts policies que estan mal instal·lats o eren rebutjats, també vam callar.

Què és millor? Doncs no ho sabrem mai. Em demanarà comptes Nostre Senyor per callar si jo crec que sí hi ha una cosa mala en aquestes situacions? Doncs els bisbes no han dit res. Hem callat. La gent molt independentista ens diu que tots

som covards i que no parlem d'això. Entre una cosa i l'altra hem optat per este motiu de no voler dividir més. El que fem a este nivell és molt discutible, però no volem posar més foc damunt d'eixa llenya.

NO HE ESTUDIAT EL JUDICI DEL PROCÉS, PERÒ SUPOSO QUE ESTARAN TANCATS NO PER LES IDEES SINÓ PER UNA ACTUACIÓ

Però quan són qüestions que van més enllà de la política o que afecta a actors social com és el cas de Jordi Sánchez o Jordi Cuixart, o la llibertat d'expressió, no caldria anar més enllà?

No ho sé. Als anys 70, quan era molt jove, va haver qui es negava a fer el servei militar. I la gent diguem-ne més esquerrana d'Espanya defensava això com a objecció de consciència. Avui la mateixa gent o la mateixa ideologia li nega a un metge que faci objecció de consciència per l'avortament o l'eutanàsia. Se suposa que quan hi ha dos drets en conflicte, guanyarà la gent que vulga fer objecció de consciència.

En aquest cas hi ha persones polítics tancats a la presó. Vull creure que vivim en un estat de dret i que estan tancats a la presó no per les idees sinó per uns fets que es van produir. I en el cas de Cuixart i Sánchez Sánchez jo no tinc una opinió fundada, no he estudiat el llarg judici del procés, però suposo que els procediments judicials els empararan. Per exemple, les idees de qualsevol persona que milita en un determinat partit polític les pot expressar amb llibertat. Perquè a ningú el poden acusar per una paraula dita sinó per un fet realitzat i, segons la llei, punible. El diputat Rufián és un polític d'Esquerra Republicana que no es cansa mai de dir el que pensa i no el tanca ningú a la presó. I ell en el Parlament espanyol i en els mitjans de comunicació diu allò que vol. En això no vull dir que els que estan a la presó estiguin ben tancats, que no ho sé. I a la presó hi ha gent molt vinculada a l'Església. Però penso que les lleis han de ser aplicades a tots per igual.

LA PERCEPCIÓ ÉS QUE EL MÓN PERIODÍSTIC ESTÀ UN POC LLUNY DEL MÓN CLERICAL

Dins de la Conferència Episcopal Tarraconense vostè també és el responsable els mitjans de comunicació. Com creu que tracten l'Església els mitjans de comunicació?

No sé si no saben comunicar bé o és que els periodistes tracten l'Església molt superficialment. Quan apareixem a la premsa quasi sempre és en negatiu. I m'enfada perquè publiquen coses sense contrastar-ho amb els respectius responsables. Com a institució l'Església pateix amb humilitat els signes negatius del nostre actuar i son contats pels periodistes. M'agradaria al mateix temps veure reflectida la notícia quan la comunitat cristiana ajuda o ho fa el bé al servei de tota la societat. Ningú es queixa mai de Càritas. Això ens omple de satisfacció. Els

abusos sexuals al si de l'Església ens fan patir molt i, quan ho veiem publicat, ens omple de neguit. No només l'Església de Catalunya sinó de tot arreu. Però la percepció és que el món periodístic està un poc lluny del món clerical.

Vostè hi veu uns motius? Una mà negra? Que no es fa prou bé?

Una mà negra, no... però hi ha coses que em molesten. Per exemple a Rosselló quan va caure el campanar del temple vam patir molt per les opinions un poc injustes que es van posar damunt la taula sense cap de motiu. La construcció, el finançament, foren motius de preocupació malgrat es va fer tot amb transparència i responsabilitat. També amb col·laboració de les administracions públiques.

NO HEM DE VOLER REPRENDRE TOT EL QUE SIGNIFICAVA LA CRISTIANDAT, SINÓ EDUCAR EL NOSTRE POBLE

L'Església no té prestigi i els mitjans en parlen malament? O com que els mitjans en parlen malament, l'Església no té prestigi?

Hi ha una contradicció. Tenim un cert desprestigi davant la societat. Ho diuen moltes enquestes. Però encara que no passi tant a Catalunya, la gent marca la creueta en la declaració de renda a un nivell paregut com fa deu anys o inclús superior. I això és una contradicció.

És cert que a Catalunya el nivell de secularització és més fort que en altres llocs. Per exemple, em plantejo el que conec de València de tot el que signifiquen les festes patronals en una visió més religiosa en les activitats programades.

Podem repartir culpes d'aquesta situació?

Si podem parlar de culpa, que no ho crec, la responsabilitat sobretot la tenim els pastors. No hem de voler reprendre tot el que significava la cristiandat, sinó educar el nostre poble. Del que significa Jesucrist i l'Església. I això depèn sobretot de nosaltres.

PODRÍEM COMENÇAR A PENSAR EN FER ALGUN MITJÀ DE COMUNICACIÓ CONJUNT DE LES DEU DIÒCESIS CATALANES

Tornant als mitjans de comunicació, caldria una acció més conjunta dels deu bisbats de la Tarraconense o crear alguna iniciativa conjunta que tingui prou força per contrarestar aquesta imatge pública?

Se n'ha parlat una vegada, però no s'ha aconseguit massa... Lleida fem el full dominical amb tres diòcesis més, però no s'ha intentat amb totes les diòcesis perquè estem lluny en quilòmetres i perquè Barcelona és molta Barcelona i té la seva dinàmica de mitjans de comunicació. Ràdio Estel o Catalunya Cristiana tenen influència en tot Catalunya, però són propietat de l'arquebisbat de Barcelona.

Aquest tema s'ha plantejat, i tal com estan les coses sí que podríem començar a pensar en fer una cosa conjunta de les deu diòcesis catalanes. Hi ha algun comentari, podríem fer... però ens quedem en el desig més que en la realitat.

Vostè caminaria en aquesta direcció.

Jo crec que seria bo. Per exemple, hi ha bisbats que fan unes revistes mensuals digníssimes, però que s'estan plantejant com finançar-la perquè costa moltíssim mantindre-la. Seria bo si es poguera fer alguna revista de tota Catalunya des de les deu diòcesis. Tècnicament amb els mitjans que hi ha avui no és un problema. El problema segurament és de voluntat o de voler cadascú mantindre o defensar la seva parcel·la petita cada diòcesi.